

Recensie: It****

Kinepolis Antwerpen
vrijdag 8 september 2017

foto © Warner Bros Pictures

Recensie:

Stephen King is opnieuw in de bioscoop te zien met zijn horrorklassieker *It* uit 1986. De remake van de Argentijnse regisseur Andy Muschietti die het eerste deel van de prent voorstelt, toont een groepje jongeren die behoren tot de Losersclub. Op school wordt vooral de dikke Ben (neergezet door Jeremy Ray Taylor) stevig gepest door een groepje tieners met Patrick Hockstetter (gespeeld door Owen Teague) op kop. Uiteindelijk is dat nog het meest opvallende in dit coming of age-verhaal. Waar moet je het meest bang van zijn, van *It*, de clown die al je angsten blootlegt en verantwoordelijk is voor verdwijningen en moorden? Of van het donkere kantje van je eigen ouders: diegenen die je al je leven lang placebo's laten slikken, je als 'mijn kleine meisje' terwijl je pubert niet willen loslaten (waarbij overigens subtiel ook seksueel misbruik wordt gesuggereerd tussen de vader van Beverly en zijn dochter), hoogtevrees, of je pa die een politie-agent is en je stevig onder de knoet houdt, â€? ?

Deze *It* speelt zich af in oktober 1988. Wanneer Georgie (Jackson Robert Scott) een bootje van papier gemaakt heeft, wil hij daarmee buiten spelen. Het regent immers fel en er is veel wind. De riolen zijn omgedoopt tot kleine riviertjes. Om tegen al dat water bestand te blijven en snel te kunnen varen, moet het bootje eerst een laagje wax krijgen. Daarvoor kan zijn broer zorgen maar de wax staat in de kelder. Georgie ziet er tegenop om de kelder in te gaan. Meteen is dat het eerste spannende moment in de prent. Uiteindelijk geraakt ie terug boven, en zijn bootje krijgt een laagje wax waarna hij er alleen mee buiten gaat spelen. Bill (Jaeden Lieberher), zijn broer, is immers ziek. Aan een sneltreinvaart schiet het papieren ding weg. Georgie kan het nauwelijks bijhouden, tot het tot maat van ramp verdwijnt in de riool. Maar de clown *It* / Pennywise the Dancing Clown (magistraal neergezet door Bill Skarsgård) staat er en heeft het nog op tijd kunnen pakken. Hij biedt het aan, maar Georgie moet dan zijn arm uitsteken naar het speeltuigje in de riool. Op dat moment bijt *It* de arm van de kleine jongen af en sleurt hem de riool in. Enkel een kat en een vrouw zien de plas bloed die weggespoeld wordt door de regen.

Georgie is vermist en wordt beschouwd als dood. Behalve Bill, die blijft geloven dat zijn broertje nog leeft en in de Barrens te vinden is. Ben die in de bibliotheek onderzoek doet over zijn stadje Derry, komt ondertussen tot de vaststelling dat er 6 keer meer verdwijningen en moorden zijn dan elders in het land en dat de cijfers voor kinderen nog veel hoger is. Uiteindelijk ontmoeten alle leden van de Losersclub *It* die hen de stuipen op het lijf doet jagen wanneer het hun angsten toont: clowns, een vrouw uit een schilderij, Georgie, Beverly's vader, pillen, een vader die wil dat je onschuldige dieren genadeloos afmaakt, â€? het zijn er maar enkele. Maar voor *It* heeft de Losersclub geen schrik en ze ontdekken dan ook wanneer ze bij elkaar blijven meer kans te maken dan de dansende clown al zijn ondertussen Patrick en ook ene Betty vermist.

Na verder speurwerk blijkt dat de clown zich via de riolen verplaatst die uiteindelijk allemaal verbonden zijn met de waterput van een vervallen, spookachtig huis (the well house). Die betreden de vrienden, maar wanneer *It* Eddie kan bijten in zijn arm, de rest met zijn angsten geconfronteerd wordt en Eddie een gebroken arm overhoudt aan het avontuur waar Beverly (gespeeld door een uitstekende Sophia Lillis) de redster van dienst is omdat ze een staaf door de kop van *It* weet te jagen, ontstaat er een meningsverschil in de groep opgepookt door Eddie's mama die het welletjes

vindt.

Het is uiteraard dat wat It wil, de jongeren uit elkaar drijven zodat hij een voor een kan toeslaan. Zijn slachtoffer wordt dan ook Beverly die wellicht de meest bloederige scène in de badkamer krijgt waarbij It haar bij de haren in de gootsteen van de lavabo probeert te trekken en er veel bloed uit de afvoer die meer dan 7 meter diep blijkt, opspuit alsof het een oliebron is. Wanneer een van de vrienden ontdekt dat Beverly vermist is, zit er niets op dan opnieuw naar het enge huis te trekken en de waterput in te duiken.

Hoewel It dus anders doet vermoeden, hebben de jongeren niet een maar meerdere mensen waar ze komaf mee moeten maken: met hun ouders en hun donkere kantje aan de ene kant (wat eigen is aan de jeugd om je los te trekken van het ouderlijke gezag dat in de jaren '80 inderdaad nog erg patriarchaal was), pesters én de clown. Die laatste maakt "gelukkig maar" geen onderscheid in het uitkiezen van zijn slachtoffers: zowel pesters als niet-pesters vallen ten prooi.

De Argentijnse regisseur Andy Muschietti brengt dus een puike horrorprent die doet wat het moet doen en die terecht het 16+-label gekregen heeft in ons land. Naast ons in Kinopolis zaten meisjes die een eind in de twintig waren. We tekenden onder andere tijdens de film volgende reactie op: 'Amai gast, dees is nie goe vor mijnen tikker.' Opvallend is de soundtrack waarbij de dwarsfluit creepy, spannende horrorbeelden begeleidt terwijl de piano in combinatie met strijkers dan weer even de rust toont wanneer de Losersclub in hun witte onderbroekjes vanop een rots in het water willen duiken maar in snelheid genomen worden door Beverly. Heerlijk is de humor ook die te zien is wanneer alle tienerjongens naar de zonnenbadende Beverly zitten te staren en wanneer ze opkijkt de andere richting uitkijken bijvoorbeeld. Of wanneer de regisseur het publiek (meermaals) op het verkeerde been zet, en het spannend maakt (Ben die even onder water gaat bijvoorbeeld) om niets. Er is ook plaats voor een streep poëzie en kalverliefde. Zo verklaart Ben zijn liefde voor Beverly via een ansichtkaart met onder andere de passage 'sintels in januari'. En er is ook heerlijke relativering: 'Ik weet waarover ik mijn zomervakantie opstel ga schrijven.' klinkt het. Kortom: It is een heerlijke horrorfilm.

< Bert Hertogs > ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^